

عنوان مقاله:

بررسی زبان و ادبیات عرب در ایران (قرن دهم و یازدهم)

محل انتشار:

سومین کنفرانس سراسری مطالعات و یافته های نوین در حوزه فرهنگ، تاریخ و ادبیات ایران (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

فاطمه کاظمی - کارشناس ادبیات فارسی، آموزش و پرورش کوهمره نودان

خلاصه مقاله:

با توجه به بررسی ادبیات عرب از دوره های قبل از دوره صفویه تا دوره صفویه وضعیت این ادبیات روشن می گردد از این روست که از قرن ۷ قمری به بعد، خاصه پس از حمله مغول، دیگر ادبیات عرب جایگاه پیشین را در ایران بازنیافت، هر چند که پیوسته ابزار گریز ناپذیر کاتبان و شاعران و نیز زبان اول حوزه های علمی دینی باقی ماند. جای تحقیقی گسترده در احوال و بهخصوص شیوه های آموزشی زبان عربی در مدارس و مساجد، مکتب خانه ها طی ۷ قرن اخیر باقی است. نکته مهم دیگری که به توجهو تحقیق نیاز دارد، انگیزه ادیبان و دانشمندان ایرانی به نگارش آثاری به فارسی یا ترجمه آنها از عربی است. این نویسندگان و دانشمندان وقتی خود را ناچار میدیدند که از زبان فاخر عربی که مایه مباهات و فخر فروشی بود، به فارسی روی آورند، گویی دچار دغدغه خاطر میشدند و علل آن را ابراز می داشتند. مهمترین و عمومی ترین انگیزه های اینان بدین قرار است: رواج زبان فارسی در یک ناحیه؛ خواست امیر از امیران؛ بی اطلاعی توده مردم یا بزرگان کشور از دقایق زبان عربی؛ توجه به فایده عام یک اثر؛ آموزش زبان عربی؛ بی رغبتی مردم به زبان عربی. باید اذعان نمود از آن جهت این موضوع اهمیت دارد که کمتر شخصی ادبیات عرب این زمان را مورد تحلیل قرار داده است. در این زمان ادبیات عرب به نوعی دارای نقصان شده است چرا که از طرفی سلاطین به نوعی مخالفت خود را با ترویج ادبیات عرب اظهار داشته اند و از طرفی شاهان ایرانی زنده نگاه داشتن ادبیات فارسی را در اذهان خود پرورش می دادند. پس انگیزه بیشتر من جهت انتخاب موضوع فوق ارتباط کاری، تحصیلی و بررسی وضعیت ادبیات عرب در آن زمان میباشد لذا بر آن شدم که موضوع را بررسی نمایم.

کلمات کلیدی:

کتابان، ادبیات، عرب، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1556732>

